

Til § 19.

Ved Affattelsen af denne Paragrafs Bestemmelser har man ikke saa meget lagt Vægt paa, om den paagældende afgiftspligtige Person maa siges at være bleven Ejer i streng juridisk Forstand, som paa, om den af ham erhvervede Ret økonomisk set maa siges at have samme Betydning for ham som den almindelige Ejendomsraadighed, eller dog gaar ud over, hvad der ligger i en almindelig Brugs- eller Indtægtsnydelse.

Den i Paragraffens Slutning givne særlige Regel med Hensyn til Arv, der skænkes til Familienstiftelser eller Legater af den i § 4, litr. c., omhandlede Art, turde være en naturlig Konsekvens af Forholdet mellem saadanne Stiftelser og Legater og de til Nydelsen deraf berettigede Personer.

Til § 20.

For saa vidt der under den nugældende Ret bliver Spørgsmaal om at beregne Arveafgift af Indtægtsnydelser og deslige, beregnes disses afgiftspligtige Værdi støttet paa en Analogi fra Plakat af 5. Maj 1810 § 3 og Stempeloven af 19. Februar 1861 § 21 f. efter følgende Regler.

1) Naar Indtægtsnydelsen er uden Tidsbegrænsning, eller dens Varighed er bestemt til et længere Tidsrum end 25 Aar, ansættes dens Værdi til det 25-dobbelte af dens aarlige Beløb.

2) Naar Indtægtsnydelsens Varighed er fastsat til et bestemt Tidsrum kortere end 25 Aar, ansættes dens Værdi til dens aarlige Beløb, multipliceret med det Antal Aar, den skal vare.

3) Naar Nydelsen er tillagt en Person for dennes Livstid eller for anden ubestemt Tid, ansættes dens Værdi til det femdobbelte af dens aarlige Beløb.

Af disse Regler synes de to førstnævnte vel stemmende med Forholdets Natur, hvorfor de ere bibeholdt i Forslaget, jfr. Paragraffens Nr. 1 og 2. Derimod har man ment, at den ovennævnte Regel Nr. 3 i en væsentlig Grad maatte modificeres: De Forhold, hvorpaa en som Arv eller Legat erhvervet Indtægtsnydelsens Varighed beror, ere, selv om de kunne lide af en vis Ubestemthed, dog hyppigst af en langt mere stabil Natur end de Kontraktsforhold, hvortil Stempelovens Regel fortrinsvis har Hensyn, og hvad særlig Indtægtsnydelser angaar, hvis Varighed er bestemt til en vis Persons Levetid, vil man hurtig af et hvilket som helst Livsforsikringselskabs Tabeller kunne overbevise sig om,

at en Kapitalisation efter det 5aarige Beløb kun ganske undtagelsesvis vil svare til en saadan Indtægtsnydelsens virkelige Værdi.

For denne sidste Art Indtægtsnydelsers Vedkommende bør den afgiftspligtige Værdi derfor fastsættes under Hensyn til den nydelsesberettigede Persons Alder m. v., og det mest rationelle vilde maaske være at bestemme Værdien i ethvert enkelt Tilfælde efter en ligefrem Livrenteberægning, men da en saadan Fremgangsmaade kunde medføre vel megen Ulejlighed, har man, i Lighed med hvad der er sket i flere fremmede Love, foretrukket at fastsætte en bestemt Skala for Afgiftsberegningen med Alderen som Udgangspunkt. Den valgte Skala frembyder en simpel Differensrække, hvad der ingenlunde vilde blive Tilfældet efter en rational Livrenteberægning, men dennes Resultater danne dog i store Træk Grundlaget for Lovforslagets Skala, og da Forskellen gennemgaaende er til Gunst for Skatteyderne, har man anset det forsvarligt at vælge en Skala, der ved sin jævne Overgang fra Trin til Trin har væsentlige praktiske Fordele fremfor en uregelmæssig. Der er samtidig givet Regler, der ligeledes bygge paa Analogier fra Livsforsikringsforhold, med Hensyn til forskellige Tilfælde, hvor en Indtægtsnydelsens Varighed er afhængig af flere Personers Liv.

For Indtægtsnydelser, hvis Varighed er gjort afhængig af andre Betingelser end den nydelsesberettigedes eller andre Personers Liv, foreslaas Værdien fastsat til det 10-dobbelte af det aarlige Beløb.

Kan det paa den Tid, Afgiftsberegningen skal finde Sted, ikke oplyses, paa hvilken Maade en med Rentenydelse belastet Kapital vil blive forrentet, foreslaas Rentenydelsens aarlige Værdi anslaaet til 4 pCt. af Kapitalen.

Endelig er i Paragraffens sidste Stykke foreslaaet den, som det vil indrømmes, rimelige Bestemmelse, at de Regler, hvor efter Værdien af Brugs- og Indtægtsnydelser beregnes, naar der skal svares Afgift af dem, ogsaa skulle bringes til Anvendelse, naar Brugs- eller Indtægtsnydelsens Værdi skal fradrages ved Opgørelse, af den afgiftspligtige Værdi af de Midler, hvorpaa den hviler.

Til § 21.

Som allerede fremhævet i de indledende Bemærkninger medføre de Principper, hvorpaa den stigende Afgiftskala hviler, at Afgiften maa beregnes af hver enkelt Arvelod for sig, ligesom det er en Selvfølge, at det maa være den alminde-